

Úterý po 3. neděli adventní

Sof 3,1–2.9–13:

- ¹ Běda městu, které hubí, vzpurnému a potřísněnému!
² Poslouchat nechce, napomenutí nepřijímá, nedoufá v Hospodina, nepřibližuje se k svému Bohu.
⁹ Tehdy očistím rty každého lidu a všichni budou vzdávat Hospodinovo jméno a sloužit mu společnou paží.
¹⁰ Z druhé strany kúšských řek moji vyznavači, má rozptýlená dcera, přinesou mi obětní můj dar.
¹¹ V onen den se už nemusíš stydět za žádné své skutky, jimiž ses proti mně vzepřelo. Tehdy z tvého středu odstráním tvé pyšné rozjařence a nepřipustím, aby ses opět začalo povyšovat na mé svaté hoře.
¹² Uprostřed tebe zanechám utištěný a núzný lid, který se uteče k Hospodinovu jménu.
¹³ Pozůstatek Izraele se již nebude dopouštět bezpráví a mluvit lživě, v jejich ústech se nenajde jazyk lstivý. Budou se pást a odpočívat a nikdo je nevyplaší.

Mt 21,28–32:

- ²⁸ „Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici!“
²⁹ On odpověděl: „**Nechce se mi.‘ Ale potom toho litoval a šel.**“
³⁰ Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: „Ano, pane.“ Ale nešel.
³¹ Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?“ Odpověděli: „Ten první!“ Ježíš jim řekl: „**Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království.**“
³² Přišel k vám Jan po cestě spravedlnosti, a vy jste mu neuvěřili. Ale celníci a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, ale ani potom jste toho nelitovali a neuvěřili mu.

„Mně se nechce“, ale potom toho litoval, a přece šel (...) „Ano, pane“, ale nešel.

„Kdo chce zvítězit sám nad sebou, nesmí sejit ze své cesty.“ (William Saroyan)

Šel jsem navštívit známého do nemocnice. Na neurologickou kliniku. Seděli jsme tam spolu a já se díval kolem. Soused mého přítele měl zvláštní těžkosti. Ať chtěl nebo nechtěl, neustále mával rukama nahoru a dolů s hodinkovou pravidelností. Nebyl s to tyto pohyby zastavit. Kousek od nás seděl další pacient. Tomu se ruce chvěly tak, že nebyl s to napít se vody ze sklenice. Po chvíli jsem se pokusil navázat s těmito pacienty hovor. Snažil jsem se dopátrat, proč tyto pohyby dělají. Dostalo se mi děsivé odpovědi: „Já to prostě dělat musím – nedá se to zastavit, za žádnou cenu.“

Tito lidé za svůj handicap nemohli. Nemohli ovlivnit to, co dělá jejich tělo. Připomněl jsem si, jak byli lidé připravováni o svou svobodu. Někomu svázali ruce. Jinému dali nohy do klády nebo ho přivázali ke sloupu, aby neutekl. A to vše proto, aby dotyčný neměl možnost něco udělat z vlastní vůle.

Je to právě tato možnost ovládat sebe sama – ta dělá člověka něčím víc, než jsou ostatní tvorové. Zvířátka to či ono prostě dělat musí, protože jsou tak geneticky naprogramována. Například vidíme, jak pes za sebou zahrabává loužičku na betonovém chodníku hlava nehlava. Prostě to udělat musí. Člověk může například odstranit psí exkrement z chodníku, když se ovládne. Sebekázeň zde dělá divy. Dělá z člověka „člověka“.

Nejen to. Když se nám podaří ovládnout se a udělat, co bychom udělat měli, prožíváme při tom tichou radost. Radost z toho, že jsme zvítězili sami nad sebou. Naši otcové říkali, že to je to největší vítězství, kterého jsme schopni. Ovládnout sám sebe.

V životě se mnohokrát za den musíme rozhodovat: „Mám to či ono udělat?“ A o kladném i negativním rozhodnutí vždy předně rozhoduje vertikála: má to, o čem rozhoduji, opravdovou hodnotu? A tím druhým rozhodujícím faktorem je naše vůle – po kladném rozhodnutí se musím přinutit a udělat to. A po záporném se musím zdržet, zastavit. Vertikála nám radí – jen ji poslechnout a ovládnout se.

Jaro Křivohlavý – *Není radost jako radost*, KNA 2013

Snažím se uchovávat a vybojovávat vnitřní svobodu, abych dokázal dělat to, co bych měl, nebo se nechávám vláčet něčím, co nechci?

Upřímná, synovská, jasná důvěra v Pannu Marii, zvláštní něžnost vůči ní, stálá úcta vám pomohou zvítězit nad každou překážkou, učiní vás houževnatými v rozhodnutích, pevnými vůči sami sobě, laskavými k bližním a přesnými ve všem. Don Bosco – MB V,482

